

CLAUS HAGSTRØM

SOLSTREJF

DREAMLITT

SOLSTREJF

Solstrejf

© 2016 Claus Hagstrøm og Forlaget DreamLitt

1. udgave, 2016

ISBN 978-87-7171-227-8

Redaktion: Jørn Sørensen

Omslag og sats: Lotte Lund, GrafiskGenvej

Udgivet af Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

CLAUS HAGSTRØM

SOLSTREJF

PROLOG

Hun mærker ikke længere slagene, der hagler ned over kroppen. Hun har for længst erkendt, at hun denne gang er gået for langt. Hun har stølet på den forkerte. Hun har ikke længere nogen stemme. Det er flere timer siden, hun skreg ordet *cirkus*. Siden tryglede hun det, for til sidst at hulke det i små stød mellem mishandlingerne.

Hun ved nu, at det intet nytter. Der er ingen empati at spore i bødlens blik – kun rablende vanvid blandet op med en sadistisk lyst, hun aldrig før har set.

Hun har ikke længere nogen tidsfornemmelse, ingen identitet og intet håb. Langsomt mærker hun den velsignede glemsel trænge sig på. Øjnene bliver tunge, slagene der rammer, tager form af en musisk rytme, der luller hende ind i bevidstløshedens trygge mørke.

Det sidste hun ser, inden mørket tager hende, er blodet på det beskidte betongulv. Selv i sin sidste stund kan hun ikke lade være med at finde det smukt. Blodet har blandet sig med den gule urin i en blank sø under hende. En solnedgang, den nøgne pære i loftet kan spejle sig i.

Det blod har hendes nemesis frembragt ved den brutale mishandling af hendes indre. Hun har selv mærket det pible ud af køn og endetarm. Hun har set det blande sig med den urin, hun ikke længere kan kontrollere. Hun har set pytten på gulvet

blive til en sø, en sø af spildt liv, affaldsstoffer og nyttesløse tårer.

Den frelsende intethed tager hende nu. Hun ser mod kameraets røde øje. Den røde LED-plet er så genkendelig. Det føles normalt at se på den. Bødlens øjne er desværre også alt for genkendelige, men modsat kameraets øje udstråler de intet normalt. Det bliver det sidste, hun ser, inden hun forliger sig med sin skæbne.

KAPITEL 1

Månen titter pludselig frem fra nattens ellers skydækkede novemberrnattehimmel. Den sender matte, blålige stråler ned på søens overflade og laver små lyn i bilens mørke lak. Bilen skrumples langsomt ned ad den let frosne skovvej på færd mod søens brink. Motoren spinder kraftfuldt, mens den forcerer hjulsporet.

Få meter fra bredden bremser bilen op, og motoren slukkes. Der er ingen andre lyde i natten end den lette tikken fra den varme motor. Med et let klik inde fra bilen ved hjælp af kabinens fjernbetjeningsgreb åbnes bagagerummet. Bøddlen stiger ud ad bilen og skutter sig i den fugtige kulde, men går så de få skridt hen til bilens bagende og åbner klappen til det store bagagerum helt op.

Lampen i bagagerummet lyser på hendes fredfyldte ansigt. Bøddlen kærtegner blidt hendes kind og retter lidt på det krøllede, mørke hår. Der er enkelte tjavser, der ikke sidder, som de skal i den ellers stramme hestehale. Hun skal være helt perfekt til dette øjeblik. Hendes øjne er lukkede, hvilket ærgrer bøddlen. Det var at foretrække, hvis de var åbne, så angsten og overgivelsen kunne ses.

Bøddlen ved, at den næste må vælges med større omhu. Hende her er for plump og mangler den rette elegance. Det var en fejl at tage hende med ind i klubbens private rum. Hun var så

tæt på at være perfekt, ny i miljøet og nysgerrig efter det sorte univers og så med deres helt særlige fælles historie. Men i sidste ende viste hun sig at være præcis som de andre. En dum, liderlig luderso.

Bødlen tager den tunge paprulle med sort plastik frem fra bagagerummets dyb. Luderens krop er allerede rullet stramt ind i en tilsvarende plastik. Den tvinger hendes nu grotesk udseende mund åben. Dødsstivheden er ved at indfinde sig. Tungen er blodig, og læberne er hævede efter legen i betonrummet.

Den trækker lidt på smilebåndet og genkalder sig de naive, tryglende ord om nåde og brug af det universelle stopord, cirkus, som for ikke mange timer siden flød hulkende og tiggende ud af luderens mund. Nu er den dumme ludermund helt stille, tænker den for sig selv med et saligt smil.

Bødlen famler noget frem fra lommen. Månens blege lys fanger et kort glimt af guld, der gnistrer. Guldvedhængen bliver placeret på ludersoens blodig tunge, og bødlen lukker brutalt hendes mund sammen igen.

Få minutter efter ser kun manden i Månen, at bødlen kaster det mishandlede lig i søen fra den gyngende jolle. Skyerne lukker sig igen om Månen, og søens overflade er atter blank og sort. Det tager kun få minutter for liget at synke ned i mudderet på bunden.

KAPITEL 2

Kristian Wang vender sig i søvne, hans hånd kupler sig om Elisas ene silkebløde bryst. Han putter ansigtet ind til det sted på hende, hvor hals bliver til skulder, og skulder bliver til hals. Der, hvor Elisa dufter af at være hans og kun hans.

Hendes røv skubber sig mod den erigerede pik. Han kan høre hendes små forventningsfulde klynkelyde. *Tag mig hårdt, Kristian*, siger lydene tavst.

Kristian skiller hendes velformede og faste baller med den ene hånd. Med den anden styrer han pikken op i hendes fisse. Han stønner og hulker af ustyrlig savn og lyst og deres fuldstændige samhørighed, mens han tager hende hårdt og dybt. Præcis som hun elsker det. Deres åndedræt finder en fælles rytme. Lige nu findes der kun de to i verden, alt andet er ligegyldigt. Junimorgens tidlige solstråler fanger Elisas ansigt gennem en sprække i gardinet. Øjenlågene sitrer, munden står let åben, og ansigtet er på vej ind i spasmer fra den orgasme, der nærmer sig.

Pludselig forsvinder morgensolen, Elisas ansigt udviskes i mørket. Kristian kan ikke længere mærke hendes krop mod sin. Han mærker panikken brede sig i både krop og sind. Han hører nogen hulke: *Elisa du må ikke forsvinde*.

Kristian vågner med et sæt. Det går op for ham, at den hulkende mand i rummet er ham selv.

Han kigger over mod gardinet. Det er slet ikke juni, men sidst i november og udenfor er det stadig mørkt på trods af, at klokken ifølge den gamle clockradio på gulvet i sommerhuset er otte om morgenen. Han finder en cigaret i pakken på bogkassen over sengen og famler en lighter frem fra de beskidte jeans, der ligger kastet i en bylt på Elisas side af den gamle, knirkende fyrretræsseng.

Kristian gnider øjnene og kommer langsomt til sig selv, mens nikotinen genopretter roen i kroppen. Noget fugtigt løber langsomt ned ad kinden. Han har som vanligt kun én følelse. Følelsen af savn. Han savner Elisa, og nu har hun har været forsvundet i over tre år.

Han tørrer irriteret tåren fra kinden og slukker cigaretten i askebægeret på gulvet. Han forsøger at vågne rigtigt. Munden er klistret sammen i en modbydelig cocktail af cigaretter og rødvin fra aftenen før. Lyset brænder stadig i sommerhusets gang og afslører støvet i det lille soveværelse.

Bunker af slidte bøger og gamle aviser ligger langs med væggen. På bogbunken nærmest sengen begynder den gamle mobiltelefon pludselig at brumme sin klassiske finske ringetone. Den lyder arrig og ildevarslende.

Kristian rækker ud efter telefonen, mest for at få fred for personen, der nødvendigvis må være i den anden ende af signalet. Blikket strejfer underarmen, hvor tre små og helt identiske tatoveringer sidder på stribe. En stiliseret måne for hvert af de år, Elisa har været forsvundet.

Han trykker på den røde afbrydertast på den aldrende mobil. Få sekunder efter begynder telefonen igen med sin anmassende facon. Hvem, der end forstyrrer hans deroute, har ikke tænkt sig at give op.

Kristian sukker og trykker denne gang på den grønne tast.

- Wang Security, det er Kristian, brummer han.

- Ja, hvem skulle der ellers være? Du har jo ingen ansatte! spørger hans bedste og helt sikkert eneste ven, kriminalkommissær Michael Bach.

Kristian svarer ikke. Michael har jo ret. Det er mere end to år siden, at Kristian officielt forlod sin stilling som kriminalkommissær i København – præcis et år efter at Elisa forsvandt. Et år, hvor Kristian endte med at blive suspenderet fra sit job. En suspendering, der til sidst endte i det uundgåelige valg: En nogenlunde ærefuld tilbagetrækning med mulighed for at hellige sig en ny fremtid med eget firma inden for sikkerhedskonsulentbranchen.

Problemet er bare, at Kristian ikke rigtigt er kommet længere med sit nye 'projekt-selvstændig' end til at oprette et cvr-nummer hos Skat og registrere sig selv som administrerende direktør Kristian Wang i Wang Security. Alternativet havde været en reel fyring fra politiet. Kristians chef i afdelingen kunne ikke længere se gennem fingre med Kristians efterhånden længere og længere sygdomsperioder, hans øgede alkoholforbrug og stadig mere voldelige adfærd på jobbet. En beslutning, Kristian sådan set ikke kunne klandre ledelsen for.

De seneste år har han haft ganske få kunder i Wang Security. Fortrinsvis erhvervsvirksomheder, der mistænker deres ansatte for bedrageri, eller virksomheder som mistænker hinanden for industrispionage. Opgaverne har dårligt kunnet betale regeringerne, og Kristian har for længst solgt sin bolig i København og flyttet permanent ind i sommerhuset ved Roskilde Fjord. Guderne må vide, hvor længe pengene fra salget vil strække.

- Er du der, Kristian? Du er vist langt væk.

Michaels omsorgsfulde stemme river Kristian tilbage til nutiden.

- Ja, hvad vil du? Det er søndag for helvede og tidligt endda! svarer Kristian mere vrissent, end det egentlig var meningen.

- Det er mandag, og klokken er over otte. Verdensfirmaet Wang Security burde da have åbent nu ligesom resten af landets virksomheder? Har du overhovedet noget at rive i, eller er du gået helt i hundene?

Michael griner smørret. Kristian tænker sig om. Har han noget at rive i? Han river en del i sin pik, og han river en del visne blade sammen i én uendelig sisyfosopgave på sommerhusets store skovgrund. Men det er næppe det, Michael spørger til.

Kristian hoster og ryster det tømmermændsplagede hoved, inden han svarer.

- Jeg klarer mig. Tak, Michael. Hvad vil du egentlig?

Han vil sikkert tilbyde mig et au pair job hjemme i privaten i Greve. De unger er noget af en håndfuld, tænker Kristian.

- Vi er pressede herinde i afdelingen, Kristian. Jeg mener *virkelig* pressede! Markus Olesen er efter mig konstant, og vi kommer ingen vegne med vores seneste sag på trods af, at vi har et fuldt efterforskningshold på den, siger Michael hurtigt og stakåndet – en måde at formulere sig på, der normalt ligger ham fjernt.

Michael er arketypen på en dansk familiefar. Gift med søde Inge, far til Lukas og Astrid og ukronet konge af Parcelhusdanmark. Michael har altid haft en særlig evne til at bevare roen i både arbejds- og familieliv. En evne, som Kristian må erkende, han misunder. Men Michael lyder alt andet end rolig. Noget vedrørende den pågældende sag må virkelig gå ham på. En Markus på krigsstien misunder Kristian ingen. Han har om nogen selv haft sine kontroverser med sin gamle chef i Drabsafdelingen. Kristian kan ikke lade være med at blive en kende nysgerrig.

- Hvad er det for en sag? Er det en, jeg har læst om i aviserne? spørger han.

- Vi er gået meget stille med dørene i den forbindelse, men du har muligvis læst om det kvindelig, der blev fundet i Esrum Sø sidste efterår? spørger Michael.

- Det har jeg, men hvordan kan den sag stadig forsvare, at du trækker på ressourcerne fra et helt efterforskningshold i afdelingen? Så vidt jeg kunne læse mig til, var der slet ikke sikre beviser for, at der var tale om en forbrydelse, og liget er vel ikke engang blevet identificeret?

- Vi har på foranledning af Markus Olesen ikke været helt åbne overfor pressen. Der *er* tale om et drab og endda et særdeles bestialsk et af slagsen, og nu har vi endelig identificeret liget, svarer Michael.

- Okay, men hvordan vedkommer det mig? Det kan vel næppe være Markus Olesen, der tigger mig om at komme tilbage til afdelingen, og hvis jeg skal være helt ærlig, er jeg *så* færdig med politiet i al almindelighed og Markus Olesens drabsafdeling i særdeleshed, snerrer Kristian.

Det er måske ikke helt fair overfor Michael, men bare tanken om Markus Olesen og hans elskede afdeling, tænder et had i Kristian.

- Kristian ... Jeg vil bede dig om en tjeneste. En meget stor tjeneste endda. Jeg vil bede dig om at komme ind til mig på gården nu her i formiddag. Jeg har et tilbud til dig, og det kommer *ikke* fra Markus, det tør jeg godt love dig. Giv mig lidt af din tid, for jeg har virkelig brug for din hjælp.

Michael sukker. Kristian aber efter og sukker også, derefter bliver der stille på linjen for en stund. Han ser sig rundt i det spartanske soveværelse. Ovenpå på bunken på gulvet med Turèll og Strunge står en flaske med en sjat gin. Den tjener så udmærket formålet som bogpynt og som skjul for regningerne, der stikker ud mellem flaske og bog.

Nej, han har selvfølgelig ikke andet end pik og blade at rive i, og han skylder ret beset Michael langt mere end en tur til København. Han skylder Michael sit liv, om end Kristian selv er usikker på, om han overhovedet ser livet som en gave. Utak er verdens løn, Michael.

- Jeg kommer. Giv mig et par timer, siger Kristian hæst og smider røret på.

Et blegt solstrejf finder vej ned gennem tunge, lave skyer og ind i gennem gardinets sprække. Solstrålen ender sin færd i ginflasken. Kristian rækker ud efter den og tager den til sig som et skrøbeligt barn. Han skruer låget af og drikker enebæreliksiren. Han fnyser. Strunge falder tungt på gulvet sammen med en rykker for en ubetalt elregning. Dan Turèlls skæggede ansigt smiler til ham fra bogbunken, og ude i gangen kan han høre Rolf besørge i kattebakken.

- Du er en heldig satan, onkel Danny. Du er nu i den hverdag, jeg ville ønske, jeg tilhørte, siger Kristian højt ud i rummet.

KAPITEL 3

Kristian går ud gennem den smalle gang, forbi den temmeligt fyldte og stinkende kattebakke og ud på badeværelset, hvor han stiller sig med panden mod væggenes klinker og tisser i den beskidte, ildelugtende kumme.

Koldsveden springer frem på panden. Han har ikke overblik over, hvor mange genstande det blev til i aftes. Han kan huske, at han som så mange gange før var på besøg i Jægerhytten for at hente dagens ret, og at han nok blev hængende sammen med naboen hr. Albrecht og det stråtækte traktørsteds kromutter, Jytte, lidt længere end godt var.

Han kaster op i toilettet og får sig slæbt hen i brusekabinen, hvor han åbner helt op for det varme vand. Han har aldrig forstået meningen med kolde, helsende bade. Kristian er et menneske, der sætter pris på magelighed.

Han kigger ned ad sig selv, ser den halvstive pik, der åbenbart nyder det varme vand på trods af ejerens voldsomme tømmermænd. Kristian fanger sin kontur i det duggede spejl. En 186 centimeter høj og på den anden side af 90 kilo tung mand kigger tilbage på ham fra spejlet. Maven er blevet lidt rundere i takt med, at han har rundet de fyrre. Håret er blevet tyndere på toppen de senere år, men det er stadig klippet kort. Skægget har samme rødblonde farve som hårpragten og kropsbehåringen. Øjnene er grønne med enkelte rødsprængte nuancer. Alko-

holikerøjnene trækker noget ned i det samlede billede, tænker Kristian efter den kropslige gennemgang.

Kristians højre hånd finder pikken.

- Jeg skal give dig noget at rive i, Michael, mumler han lavt, mens han tilfredsstiller sig selv hurtigt under bruseren.

Han slukker for vandet og tørrer kroppen i et nogenlunde rent, men dog fugtigt håndklæde fra gulvet. Tilbage i soveværelset hopper han i de slidte, nussede Levi's, der ligger på Elisas side af sengen. I plastikkassen under sengen, der gør det ud for garderoben, finder han en marineblå sømandssweater. Han ser så anstændig ud, som han er i stand til under de givne omstændigheder. På vej ud af døren kaster han lidt foder ned i skålen til Rolf. Katten kigger bebrejdende på ham. Kristian hopper i de udtrådte Doc Martens støvler og tager den patinerede brune bomberjakke ned fra dens plads på knagen i gangen.

Udenfor er solen endelig brudt helt igennem himlens grå slør. De sidste gule blade hager sig fast i grenene på skovens høje træer. Han må snart se at få fældet det bøgetræ, tænker han. Træet læner sig faretruende tæt hen over den rådne carport, hvor den anløbne Honda CB750 har sin faste plads. Maskinen har han arvet efter sin far, Finn, den garvede motorcykelbetjent fra provinsen. Kristian elsker motorcyklen, selvom den samtidig konstant minder ham om, at man i familien Wang bliver betjent, og man tjener staten, indtil pensionen eller døden tager én – hvad der nu end måtte komme først.

Kristian er hverken død eller pensioneret og sætter sig overskrævs på Hondaen. Men motorcyklen kvitterer ikke med de sædvanlige muntre, blinkende lys fra de små kontrollamper, da han drejer nøglen. Batteriet er dødt.

På den anden side af hækken hører han en velkendt fløjten. Hr. Albrecht er oppe og i gang med at bygge på træterrassen. Et projekt, han vel egentlig har været i gang med i to-tre år nu.

- Kan den gamle tøs ikke starte? spørger hr. Albrecht, en tri-
velig, pensioneret embedsmand med jurabaggrund og en pas-
sioneret fjordfisker. Fastboende i sit nydelige sommerhus ved
siden af Kristians ditto frønnede rønne.

Hr. Albrecht er ligesom Kristian fast gæst på Jægerhytten,
og han er kromutter Jyttes største beundrer. Han er Kristians
nyeste ven, men vigtigst af alt lige nu er han indehaver af en
batteribooster, der kan sætte liv i Kristians Honda.

- Du, Albrecht, må jeg låne din booster?

Kristian kender allerede svaret. Albrecht er alt det, et men-
neske kan forvente af en god nabo, og ligeså er han en eminent
soldekammerat, og det er da også fandens, at han ikke ser vide-
re påvirket ud efter aftenens hurlumhej på Jægerhytten, tæn-
ker Kristian irriteret.

- Selvfølgelig må du det, min unge ven, men hvor skal du hen
i det hastværk?

- Du tror det næppe, men jeg skal muligvis på arbejde, sva-
rer Kristian.

Men skulle han nu også det? Havde Michael et reelt job til
ham, og var han overhovedet interesseret i et sådant tilbud?
Kristians ængstelige tanker bliver brat afbrudt af lyden fra fire
japanske cylindre på i alt 750 kubikcentimeter, der springer
snerrende i gang. Hr. Albrecht har allerede sat boosterens til og
trykket på motorcyklens startknap.

- God tur, min dreng. Pas på dig selv inde i storstaden.

Kristian tager sin styrthjelm på og sætter motorcyklen i før-
ste gear ved hjælp af et vrik med venstre fod. Med et vræl fra
motoren accelererer han ned ad skovvejen og sætter kurs mod
landevejen ind mod København. Han mærker gråvejrets klam-
me hånd lægge sig om ham, og han tænker, at han stadig kan
nå at vende om. Det er ikke for sent at tilbringe dagen foran
brændeovnen i selskab med Turèlls og Strunges lyrik. Men han
besinder sig. Der er alligevel ikke mere brænde, ræsonnerer

han og finder endnu et gear på motorcyklen. Han sætter farten op, og inden længe kan han se Københavns silhuet i det fjerne.

KAPITEL 4

Kristian lader Hondaen strække sine fire ben ned ad H.C. Andersens Boulevard, og han laver et hasarderet højresving ned ad Hambrosgade. Foran ham tårner Københavns knyttede næve sig op over ham, Politigården. Et sted med alt for mange minder. Han parkerer sit køretøj i garageanlægget under flere færdselsbetjentes højlydte protester, og han tager bagvejen op til Drabsafdelingen.

Inde fra kontorerne hører han lyden af efterforskere, der hamrer løs på tastaturerne. Telefonerne kimer. Intet har ændret sig, og dog er alting alligevel forandret. Lugten af dårlig, sveden kaffe lavet på de billigste bønner er den samme, men gennem de halvåbne døre kan han se, at mange af kollegerne er skiftet ud.

Drabsafdelingen er ikke længere *hans*, siden Markus indtog stillingen som øverste chef. Det er vel egentlig den største forandring, funderer Kristian, inden han går forbi en åben dør, hvor en høj, blond kvinde på cirka 30 år står ved et hæve-sænke bord og læser koncentreret i en sagsmappe. Kristian banker på dørkarmen ind til kontoret.

- Michael Bach, hvor sidder han nu? spørger Kristian.

Blondinen kigger langsomt op fra sagsakten. Hun er tydeligvis ikke i humør til at blive afbrudt. Kristian kan næsten fysisk føle det isblå blik mod sit, og han konstaterer, at hun er sær-

deles velskab, selvom hun forsøger at skjule det bag en civil uniform bestående af stramme jeans, sort uldsweater og fornuftige løbesko. Hendes lange hår er sat op i en hestehale, der gynger lystigt, da hun går hen mod ham

- Jeg er på vej ind til ham nu, du kan følges med mig. Men hvem spørger? siger hun uden egentlig at virke interesseret i svaret.

Kristian beslutter sig for, at han ikke kan lide hende.

- Kristian Wang, gammel ven af Michael og ikke mindst af huset her.

Han anerkender genkendelse i hendes blik, da hun nikker svagt. Hans rygte er åbenbart også nået frem til de nyligt ansatte.

- Mit navn er kriminalassistent Signe Keldsen. Michael har fortalt mig, at vi kunne vente dig i dag. Følg med mig, beordrer snedronningen.

Hun går hurtigt til, og Kristian må småløbe for at følge med den velformede bagdel. Længere nede ad gangen genner hun ham ind i et lokale, der må være kommandorum for den efterforskning, Michael fortalte om.

Væggene er fyldt med sagsmapper, opslagstavler med noter og billeder, og på gulvet står flere skriveborde, hvor enkelte kriminalfolk sidder og arbejder. De fleste skriveborde står dog tomme. I den ene ende af lokalet er der opstillet et gruppebord med de uundværlige røde termokander og hvide plastikopper, en åben pose med resterne af morgens rundstykker ligger henslængt på bordet. Trods alt er der stadig noget, der er som i gamle dage, tænker Kristian.

Michael sidder ved et af skrivebordene, og han rejser sig for at tage imod Kristian og Signe. Han ligner sig selv. Han er først i fyrrerne ligesom Kristian, tyndhåret, ikke så høj, maven er blevet lidt større, end da de var unge aspiranter, og ansigtsskuløren er blevet mere bleg og usund. Han er klædt i et par af sine sædvanlige bukser i uldblanding og en matchende, ensfarvet bom-

uldssweater – sikkert noget hans kone, Inge, har valgt til ham, ligesom stålbrillerne han altid bærer. Dengang Kristian stadig havde sin Elisa, sås de to par ofte til helt almindelige hyggemiddage.

- Kristian! Hvor er det længe siden, godt du kunne komme.

Michael smiler og giver Kristian et akavet kram. De har kendt hinanden siden Politiskolen, og de har fulgtes ad fra de var gadebetjente til forfremmelsen til Drabsafdelingen. Michael altid som den regelrette karrierepolitimand og Kristian som chancerytteren. Regelrethed når man åbenbart længere med, tænker Kristian tørt.

- Hvad er formålet med at ringe efter mig? Jeg går ikke ud fra, at Markus ligefrem har bedt dig genansætte mig? spørger Kristian lidt hårdere end han egentlig har tænkt sig.

- Kom og få en kop kaffe og et rundstykke, så skal jeg forklare nærmere.

Michael byder Kristian hen til gruppebordet, hælder tjæresort kaffe op i en plastikkop og skubber posen med rundstykkerne over mod ham. Signe sætter sig ved den modsatte ende af bordet og fisker sin smartphone frem fra en af de meget stramme jeanslommer. Hun bliver hurtigt optaget af skærmen. Kristian synes at ane et skævt smil om hendes smalle mund. Han vender blikket mod Michael, der suger luft ind, inden han begynder på sin forklaring.

- Jeg har brug for din hjælp. Vi er kørt fuldstændig fast i den her sag. Selv Markus må erkende, at vi ikke rigtig kommer nogen vegne i efterforskningen, og der er tale om en efterforskning med særdeles høj prioritet. Derfor er jeg kommet på den noget utraditionelle idé, at jeg – helt off the record – vil køre en sideløbende efterforskning bestående af et team, der arbejder uafhængigt af de gængse efterforskningsnormer og regler. Teamet skal referere direkte til mig, som er sagens efterforskningsleder, men teamet vil ikke have yderligere kontakt med

resten af efterforskningsgruppen. Jeg sørger for at samle trådene mellem det traditionelle efterforskningshold og specialteamet, og jeg vil gerne hyre dig, Kristian, som ekstern konsulent til specialteamet.

Michael holder en pause i talestrømmen og ser intenst på Kristian. Kristian kender ham indgående. Han ved, at det er en presset mand, der sidder foran ham. Markus må virkelig være på krigsstien, siden Michael kommer på en så utraditionel idé. Den er ikke ligefrem regelret.

Det, Michael foreslår, er ingenlunde det samme som at hjælpe små og mellemstore erhvervs kunder med at finde ud af, hvem der har nolet af kaffekassen. Her er der tale om rigtigt politiarbejde. En metier, Kristian lagde endegyldigt bag sig, da Markus fik ham presset ud af tjenesten, og hans tur ned ad den sociale rangstiges glatte trin begyndte med Bombay Gin som eneste rejsemakker.

Faktisk ved Kristian ikke helt, hvad der kom først. Markus eller Bombay Gin? Rækkefølgen er nok nærmere den, at først kom Elisa og gjorde hans dag, reddede hans nat, så forsvandt Elisa og tog hans liv med sig. Så kom Bombay og Markus gænde hånd i hånd og gav ham det sidste skub ud i skoven til hans frivillige eksil i sommerhuset.

Kristian er mest tilbøjelig til at rejse sig og sige tak for kaffe og tørre rundstykker, men noget inde i ham er alligevel blevet tændt. Michael skjuler noget.

- Jeg vil vide, hvad sagen egentlig drejer sig om.

- Jeg skal have dit svar først, Kristian. Er du interesseret, så sætter jeg dig ind i sagen, og du får Signe med som repræsentant for efterforskningsgruppen. Du bliver ansat som ekstern efterforsker til en anstændig hyre. Hvis ikke du er interesseret, så kører du hjem på dit gamle lig af en Honda og fortsætter med drikke dig til glemsel, lyder det ubarmhertigt fra Michael.

Kristian sender elregningen derhjemme en ikke videre kærlig tanke. Pengene kan han godt bruge, og hans nysgerrighed er vakt. Den kolde sølvfisk for enden af bordet kan han vel sætte af undervejs og køre sit eget løb, som han plejer.

- Jeg er interesseret, hører Kristian sig selv sige.

Michael kalder Signe hen til dem. Hun sætter sig over for Kristian og lægger de lange ben over kors. Telefonen har hun puttet tilbage i lommen, og hun begynder helt lakonisk at fortælle Kristian om sagen. Hendes ansigt er udtryksløst, men øjnene lyser i afsky over den i hendes optik åbenlyst forhutlede Kristian.

- Jeg gør det kort og præcist, så må du stille supplerede spørgsmål bagefter, siger hun hvast og fortsætter.

- Om morgenen den 28. november sidste år fandt en lystfisker liget af en kvinde i Esrum Sø. Liget var indpakket i sort plastik og flød rundt mellem sivene ved bredden, hvor lystfiskeren havde travlt med sit blink og sit geddefiskeri. Vi blev tilkaldt, fik liget bjærget og kørt ind på retsmedicinsk afdeling. Kvinden var nøgen og uden smykker eller andre kendetegn. Hun var sidst i tyverne, buttet med lidt til gården og gaden, som man siger. Hun havde skulderlangt krøllet, mørkt hår og brune øjne. Dødsårsagen er sidenhen fastslået som værende død ved kvælning. Ifølge retsmedicinerne har hun ligget i vandet i cirka 20-30 dage, og plastikken var viklet så tæt om hende, at fisk, specielt gedder og andre rovdyr, gudskelov ikke har skadet hendes krop ...

Kristian rømmer sig, han har flere spørgsmål, der trænger sig på, men Signe har ikke til sinds at lade ham styre samtalen, hun fortsætter ufortrødent.

- Men det er der til gengæld en anden eller måske endda flere andre, der har. Offeret er nemlig uden tvivl blevet seksuelt misbrugt. Hendes vagina er penetreret af forskellige instrumenter, det samme er anus. Hun har mærker efter at være

blevet holdt fikseret over længere tid om hals, ankler og håndled. Disse mærker er sandsynligvis fremkommet fra stålkæder fremfor reb eller strips. Hun har voldsomme slagmærker overalt på kroppen. De tydeligste mærker forefindes på baller, lår, bryster, under fødderne og på kinderne. Hun har adskillige brændemærker efter cigaretter på bryster, baller, tunge og venusbjerg. Retsmedicinerne fandt ingen sæd eller fremmed dna i eller på hende. Men hun har selvfølgelig også ligget i vandet temmelig længe.

Signe kigger op på ham som for at sikre, at han er i stand til at følge hendes tempo, inden hun fortsætter.

- Hun var som sagt nøgen, men i hendes mund blev der fundet et guldvedhæng. Det er sandsynligvis placeret der kort efter hendes død.

Signe standser endelig ordstrømmen og ser køligt afventende på Kristian. Hun virker fuldstændig upåvirket af beskrivelsen af de voldsomme mishandlinger, som det stakkels offer er blevet udsat for.

Kristian er rystet. Den slags bestialske mord med sex som motiv er sjældne i Danmark. Fra sin tid i afdelingen er han kun stødt på den type grove forbrydelser få gange, og som oftest har der været tale om vold i en familie eller et parforhold, hvor det har været relativt simpelt at anholde gerningsmanden efter kort tid.

Men denne sag er et år gammel og stort set ukendt i medierne. Der er noget, Signe og Michael ikke har fortalt ham.

- Har I identificeret offeret? spørger Kristian hæst.

- Offeret er Sarah Bergman, Kristian, lyder det stille fra Michael.

- Bergman ... som i en af arvingerne til Bergman Industries? udbryder Kristian forbløffet.

Han kender som de fleste i Danmark familien Bergman af omtale. En af landets største virksomheder med interesser in-

den for alt fra transport til medicinalindustrien. En gammel, velrenommeret familie nærmest at betragte som royal indenfor erhvervslivet. Koncernen ledes nu vistnok af 4. generation Bergman, direktør Toke Bergman. En distingveret sølvrvæid midt i tresserne. Bergmanfamilien er kendt for netop ikke at være alt for kendte. De har gennem generationer formået at holde sig ude af sladderbladene og den kulørte formiddagspressespalter. Og altså også denne gang har de åbenbart fløjet under pressens radar.

Toke Bergman har forbindelser helt ind i regeringen og kongehuset og, husker Kristian, Toke Bergman har også forbindelse til politidirektøren, som er en personlig ven. Det er altså derfor, at de har kunnet holde den myrdedes identitet hemmelig. Politidirektøren har lagt låg på sagen.

- Præcis den familie, Kristian, svarer Michael og fortsætter, mens han ser Kristian direkte i øjnene.

- Sarah Bergman er yngste datter af Toke og Lise Bergman. Hun har to ældre søskende, Jonas og Helena. Jonas er den ældste og fungerer som salgsdirektør for Bergman Industries. Helena er HR-chef. Sarah var dog ikke ansat i familievirksomheden. Hun havde som den eneste af de tre søskende valgt en helt anden levevej. Hun var ansat som socialrådgiver på Vesterbro nærmere bestemt på Halmtorvet i et dagtilbud beregnet til hjemløse, narkomaner og prostituerede. Et hårdt miljø for en overklassepige som hende, og måske hun har mødt sin morder gennem arbejdet med udsatte sjæle. Det er i hvert fald den teori, vi arbejder ud fra, slutter han.

Kristian kan mærke sveden springe under tøjet. Det er ikke så meget mordets voldsomme karakter, der ryster ham. Det er mere det, at politiet ikke for længst er gået til offentligheden og især pressen for at få hjælp til en sag, hvor de helt klart ikke har meget at gå efter. Og hvor kommer han selv ind i billedet? Hvad skulle han og den kølige blondine ved siden af ham kunne gøre,

som et helt hold af professionelle efterforskere ikke allerede har gjort?

- Jeg kan se, at du undrer dig, Kristian. Det kan jeg sådan set godt forstå. Du ved jo om nogen, hvordan vi plejer at arbejde, og jeg er ikke selv begejstret for idéen om et autonomt mikro-efterforskningshold, men beslutningen er ikke min egen. Den er faktisk politidirektørens. Bergman har presset ham til det for at komme videre i sagen med mordet på datteren. Få en ny vinkel, om du vil. Her i afdelingen var vi klar til at henlægge sagen. Et faktum, direktør Bergman ikke kan eller vil acceptere, siger Michael og lader sit blik glide tilbage til bunken af papirer foran sig.

- Og det kan jeg faktisk heller ikke, næsten hvisker Signe.

Kristian ser på hende med rynket pande og fornyet undren. Har han læst hende forkert, når han bedømmer hende til at være hugget ud af en stor isblok? Hun ser pludselig helt anderledes ud: Det hårde og uforsonlige drag om munden er forsvundet, og hun ser oprigtigt trist ud. Signe fortsætter tøvende.

- Jeg kendte hende privat. Det er grunden til, at jeg har bedt Michael om at være med på idéen om teamet. Det hold, der giver opklaringen en sidste og særdeles nødvendig chance.

- Hvad var dit forhold til hende? spørger Kristian overrasket.

Han har lidt svært ved at se den tjekkede, høje blondine i samme selskab som den lidt plumpe og generte Sarah Bergman, som han har set enkelte billeder af og set interviewet i tv og aviser.

- Jeg kendte hende fra miljøet, siger Signe stille, mens blikket bliver fjernt.

- Miljøet? Hvilket miljø? Vesterbro? De højere samfundslags selskabsliv? Har I gået på kostskole sammen?

Kristian kan ikke lade være med at være fordømmende. Han kan tydeligt se Signe som værende en eller anden erhvervs-

mands forkælede og fortabte datter, der både har frekventeret Herlufsholm og diskotek NASA.

- SM-miljøet, lyder det fortsat stille fra Signe.

Michael kigger væk. Unge, kvindelige medarbejderes seksualliv er tydeligvis ikke hans spidskompetence. Derimod har Kristian gennem årene ofte gættet på, at Michael og Inge kun har haft kønsligt samkvem de to gange, hvor de undfangede børnene. Det er i hvert fald ikke som det var med ham og Elisa. Hun havde aldrig været kedelig på det seksuelle område, og hun havde en evne til at lokke Kristian med på lidt af hvert. Det smerter i Kristians hjerte ved mindet.

Han betragter Signe. Hun har genvundet kontrollen og ser igen utilnærmelig og hård ud. Gad vide, om hun er top eller bund, tænker Kristian flygtigt. Dominerende eller underdanig?

Elisas seksualitet havde rummet begge dele. Som en bi fanget i et syltetøjsglas af et barn, kunne hun summe fra top til bund på ingen tid – og så tilbage igen. Kristian vidste aldrig helt, hvor han havde hende. Han elskede hende for netop den uforudsigelighed.

KAPITEL 5

Michael bryder den pinlige tavshed, som Kristians erotiske minder har efterladt dem i, og rømmer sig.

- Godt så. Jeg får administrationen til at udforme en kontrakt, og du får adgang til alt tilgængeligt materiale i sagen. Signe hjælper dig, så er du også omgivet af et voksent menneske med et politiskilt, hvis det skulle blive nødvendigt, griner Michael, men smilet ændrer sig hurtigt til et anstrengt, nedadvendt vrid ved mundvigene.

- Helt alvorligt, Kristian, så er jeg utryg ved at have dig rendende her og lege politimand igen, efter alt det du har været igennem. Jeg gør det kun på grund af presset oppe fra. Jeg er ikke sikker på, at jeg overhovedet gør dig en reel vennetjeneste, og Signe her er min sikkerhed for, at alt går efter bogen. Er det forstået?

- Det er forstået, svarer Kristian kort.

Michaels forsøg på at overtale ham tidligere på dagen i telefonen havde altså været spil for galleriet. I virkeligheden kom presset ovenfra. Ansættelsen som ekstern efterforsker er vel nærmere en form for hjælp til selvhjælp for Michael. Måske har han endda brug for en syndebuk, når jeg sandsynligvis ikke kan komme nærmere en opklaring, end Drabsafdelingen selv kan, tænker Kristian.

- Godt! Signe sætter dig nærmere ind i sagen, og I rapporterer direkte til mig, hvis I finder noget af interesse. Jeg er nødt til at smutte, jeg skal til et møde med Markus.

Michael rejser sig og gør det på den måde klart, at mødet er forbi.

- Hils ham, siger Kristian kækt.

Nok lidt for kækt, for egentlig får han kvalme bare ved tanken om Markus. Elisa havde været Markus' sekretær, og hun havde ikke delt Kristians uvilje mod ham. Det havde været en evig kilde til skænderier hjemme i lejligheden på Frederiksberg i tiden før sommerhuset. Tiden før Elisa forsvandt.

Michael smiler kort til Kristian som for at sige, at det nok ikke er en god idé med en personlig hilsen fra Kristian. Derefter forsvinder han ud ad døren.

- Et sidste spørgsmål inden vi kaster os over materialet, siger Kristian henvendt til Signe, der ser på ham med et opmærksomt blik.

- Hvad var det for et smykkevedhæng, man fandt i munden på Sarah Bergman?

- Et guldkors. Et andreaskors, svarer Signe, inden hun også forsvinder ud ad døren, som hun lukker lidt voldsomt i efter sig.

Kristian bliver siddende over den nu kolde kaffe. Han kender kun alt for godt til andreaskorset. Elisa fik ham til at tømre netop et sådant sammen, montere kroge til håndled og ankler og male det sort for mange år siden. De hang det op i deres fælles arbejdsværelse i lejligheden på Frederiksberg. Et rum, hvor gæster ikke havde adgang.

De havde også brugt det ved flere lejligheder. Kristian fandt aldrig helt ud af, hvordan han egentlig havde det med at spænde Elisa op. Men han husker alt for tydeligt, hvordan han havde det, da han pillede det ned, efter lejligheden blev solgt, og han

flyttede permanent i sommerhuset. Han havde følt både afsky og lyst ved det kors.